

тя е толкова силна, че съ ржцетъ си може да счупи цѣвѣта на пушка и съ една плѣсница да разбие черепа или грѣдния кошъ на човѣкъ. Силата и свирепостта на ранената горила е толкова изплашила негритѣ по ония мѣста, гдето живѣе, че вечерь край запаленитѣ огньове се разказватъ приказки и небивали истории за тази страшна маймуна. Населението вѣрва, че който носи въ себе си мозъкъ отъ горила, придобива извънредно мъжество и има голѣмъ успѣхъ не само въ всѣкидневната си работа, но и когато е на война. Разбира се, че всѣки негръ желае да има отъ този чудотворенъ мозъкъ, но мъчно може да го има, когато сж се създали такива страшни истории за горилата.

Обикновено се говори, че горилата не може да се опитоми, защото уловенитѣ маймуни още по пжтя за Европа умиратъ. Но най-последешественикътъ Фалкенцаинъ успѣлъ да опитоми горила. Нему била подарена една горила на 2 години, висока 90 см. Отначало той я хранѣлъ съ горски плодове и козе млѣко. По-последъ почналъ да я храни съ овощия и най-последъ й давалъ всичко, съ каквото той се хранѣлъ. Следъ нѣколко седмици маймуната привикнала къмъ новата обстановка и хората и била напълно доволна отъ новото си положение. Не е трѣбвало да бжде вързвана съ верига, нито да я затварятъ; надзорътъ надъ нея билъ такъвъ, какъвто обикновено се прави надъ малки деца. Тя проявявала само едно лошо качество: била много упорита.

Като се чувствувала съвсемъ безпомощна въ новата си обстановка, тя показала силна привързаностъ и довѣрчивостъ къмъ човѣка. Когато искала нѣщо или пѣкъ се страхувала, издавала своеобразни